

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.002/2023/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú a dr. Hircsu Krisztina (cím10 egyéni ügyvéd által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a Magyar-Hajós-Dobos Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Dobos Ágnes Irén ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen munkaviszony megállapítása és munkabér megfizetése iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 27.M.70.072/2020/75. számú ítéletével szemben a felperes által 79. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a felek az elsőfokú ítéletben meghatározott illetéket az esedékesség napjáig kötelesek megfizetni a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az esedékesség napjáig az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 41.594 (negyvenegyezer- ötszázkilencvennégy) forint le nem rótt fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60 napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. október 28. napján meghozott 27.M.70.072/2020/75. számú ítéletével 658.275 forint munkabér és a késedelmi kamat, továbbá 598.334 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest a felperes javára. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperes munkavállalói költségkedvezményre nem

volt jogosult, ezért az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányában rendelkezett az állam által előlegezett költségek, továbbá az elsőfokú eljárási illeték megfizetéséről.

[2] Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Mf.31.124/2022/4. számú jogerős közbenső ítéletében foglaltakra figyelemmel, abban a kérdésben foglalt állást, hogy a felek között 2018. március 2. és 2018. március 19. napja között fennállt munkaviszony alapján az alperes milyen összegű munkabér megfizetésére köteles a felperes javára.

[3] Az elsőfokú bíróság, utalva a jogerős közbenső ítéletben foglaltakra is, megállapította, hogy a felperes 2018. januárban találkozott Németországban, helységnévben tanúval, aki az alperes nevében eljárva munkaszerződés megkötését ajánlotta. A felek szóban abban állapodtak meg, hogy a felperes Németországban, cégnévben fog munkát végezni az cégnév irodakomplexum épületgépészeti tevékenységei során 2018. március 2-ától építésvezető munkakörben. A felek megállapodása szerint a felperes foglalkoztatására az alperes, mint munkáltató részéről teljes munkaidőben került sor, a munkabér összegét a ledolgozott munkaórához igazodóan euróban határozták meg.

[4] A felperes 2018. március 2-ától ténylegesen megkezdte cégnévben a jelzett építkezésen a munkavégzést, amit elsődlegesen tanú irányított, napi utasításokkal ellátva a felperest és más beosztott munkavállalókat. A felperes a munkaviszonya fennállása alatt 134 munkaórát dolgozott, amelynek ellenértékét az alperes nem fizette meg. A felperes a munkaviszonyát azonnali hatállyal próbaidő alatt megszüntette, 2018. március 19-én ezt telefonon közölte tanúval, majd Magyarországra távozott, a továbbiakban nem végzett munkát az alperes részére.

[5] Az elsőfokú bíróság a jogerős közbenső határozatra tekintettel a felek között fennállt munkaviszony tényét bizonyítottnak tekintette, a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 20. § (1), (2), (3), (4) bekezdése, 44. §-a, 45. § (1), (2), (3), (4), (5) bekezdése, 53. § (1), (2) bekezdése alapján vizsgálta a keresetben foglaltakat, amelyben a felperes összesen bruttó 1.178.205 forint munkabér megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[6] A felperes munkaviszonya külföldi elemet is tartalmazott, ezért az elsőfokú bíróság figyelembe vette az Európai Parlament és a Tanács 2008. június 17-i 593/2008/EK rendelete a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról (a továbbiakban: Róma I.) 3. cikkében foglaltakat az (1)-(5) bekezdésre kiterjedően, továbbá a 8. cikk (1)-(4) bekezdéseit és az Európai Parlament és Tanács 1996. december 16-i 96/71/EK irányelv a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldéséről (a továbbiakban: Kiküldetési irányelv) 2. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, ezen kívül a Nemzetközi magánjogról szóló 2017. évi XXVIII. törvény (a továbbiakban: Nmjt.) 7. § (1), (2) bekezdését 8. § (1)-(3) bekezdéseit is.

[7] Az alkalmazandó jogot hivatalból kellett vizsgálni. Ebben a körben az elsőfokú bíróság irányadónak tekintette, hogy tanú6 a tanúvallomásában a felperessel egyezően adta elő a munkaviszonyra irányuló megállapodást. A bizonyítási eljárás eredményeképpen nem volt megállapítható, hogy az cégnév1 s.r.o. elnevezésű szlovák gazdasági társasággal jött létre a felperes munkaviszonya, mivel tanú6 az alperes képviselőjeként eljárva az alperessel megkötendő munkaszerződést ajánlott és a felperessel ennek megfelelően állapodtak meg. ez alapján a munkaviszony a felperes és az alperes között állt fenn. A felek egyező előadása szerint a munkavégzésre nem Magyarországon hanem Németországban, cégnév4ben került sor, ezért az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jog kérdését elsősorban a felek jogválasztása alapján vizsgálta.

[8] Megállapította, hogy a felek írásbeli munkaszerződést nem kötöttek és kifejezett rendelkezéssel nem választottak jogot, ezért a Róma I. rendelet 8. cikk (1), (2) bekezdése alapján abból kellett kiindulni, hogy a felek közötti munkaszerződésre annak az országnak a joga volt irányadó, ahol a munkavállaló a szerződést teljesítette, azaz a munkáját végezte. Az egyező előadás szerint ez Németország, cégnév4 tartomány, az cégnév építési területe volt. Ebből következően a felperes, mint magyar munkavállaló és az alperes, mint magyar munkáltató között létrejött munkaviszonyra, a német jog szabályait kellett alkalmazni, vagyis a felek jogaira, kötelezettségeire, a kötelező legkisebb munkabérre vonatkozóan a német szabályozás alapján kellett eljárni az adott földrajzi területen és adott tagállamban, a releváns időszakban irányadó szabályokat figyelembe véve.

[9] Az elsőfokú bíróság nem látott lehetőséget a Kiküldetési irányelv alkalmazására, mert azt állapította meg, hogy a felperes foglalkoztatására nem kiküldetés keretében került sor. A felek kifejezetten külföldi, németországi munkavégzés céljából állapodtak meg, a megállapodás szerint a felperes nemcsak korlátozott ideig szándékozott itt dolgozni. Nem merült fel, hogy a szokásos munkavégzési helyén kívüli tagállam területén átmenetileg dolgozzon, ezért a németországi munkavégzése nem minősült kiküldetésnek. Ebből következően nem lehetett alkalmazni a kötelező legkisebb munkabérre vonatkozó magyar jogi szabályozást, a felperes munkabérére vonatkozóan a német jogszabályokat kellett figyelembe venni.

[10] A felperes érdekében állt a munkabér összecsúszásának bizonyítása, azonban írásbeli munkaszerződés nem állt rendelkezésre. tanú6 tanú eltérően nyilatkozott a felperestől a munkabér összegére vonatkozóan, ezért az ítélezési gyakorlatra is figyelemmel a ledolgozott 134 óra munkaidőre járó munkabért a kötelező legkisebb munkabérnek megfelelően kellett megállapítani, a munkavégzés helyére irányadó szabályok alapján.

[11] Az elsőfokú bíróság ebben a körben irányadónak fogadta el a felperes eljárás során előterjesztett pontosított keresetét, amelyben az építési ágazatban a releváns időszakban hatályos német szabályozás alapján bruttó 14,8 euróban határozta meg azt a szakmunkás órabért, ami legalább megillette építésvezetői pozícióban foglalkoztatotként. A Pp. 203. § (2) bekezdés e) pontja és a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján a felperest megillető minimálbér összegét a felperesi tény- és jogállás alapján – ehhez kapcsolódó kétely hiányában -

irányadónak tekintette. A felperes pontosított keresetére az alperes érdemi nyilatkozatot a bíróság kifejezett felhívása ellenére sem tett, ezért az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jogot a felperes által előadott tartalommal fogadta el.

[12] A felperes által ledolgozott 134 munkaóra alapján, bruttó 15 euró órabér figyelembevételével határozta meg a felperest euróban megillető munkabér összegét, a felperes számításaival egyezően összesen 2010 euróban. Ennek további bruttósítására azért nem látott lehetőséget, mert ez az összeg már bruttó összegben lett megjelölve. Ezen összegnek a keresetlevél benyújtása idején érvényes MNB árfolyama figyelembevételével 327,5 forint/euró alapján 658.275 forintban határozta meg a felperest megillető elmaradt munkabér összegét, melynek megfizetésére a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján a késedelmi kamatra kiterjedően kötelezte az alperest.

[13] Az elsőfokú bíróság az ezt meghaladó keresetet elutasította. Kifejtette, hogy a felperest nem illette meg a magyarországi garantált bérminimum időarányos összege, azaz 123.000 forint, mert nem kiküldetés alapján végzett munkát Németországban. A felek eltérő megállapodása hiányában kizárólag a németországi garantált minimálbérre volt jogosult.

[14] Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét 1.178.205 forintban határozta meg a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján. A marasztalási összegre figyelemmel a pernyertesség-pervesztesség arányát az alperesre terhesebben 62-38 %-ban állapította meg. Erre figyelemmel határozta meg a feleket terhelő eljárási illeték összegét. Rendelkezett továbbá a perben kirendelt írásszakértő költségének megtérítéséről, amely megfizetésére az alperest kötelezte.

[15] Az elsőfokú bíróság a perköltségre vonatkozó rendelkezést a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdésére és 3. § (2) bekezdésére alapította. A felek részére megállapítható perköltséget a pernyertesség arányára figyelemmel határozta meg és a különbözet megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes fellebbezése

[16] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával a keresetben meghatározott 1.178.205 forint munkabér és az ezután járó késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[17] Fellebbezésében kifejtette, hogy bizonyította a perben, az alperessel minimumként határozták meg a perrel érintett időszakban az adott németországi területen irányadó minimálbért. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta figyelembe venni, hogy az alperessel szóban eltérően, nagyobb összegben állapodtak meg. Az elsőfokú bíróság tévesen

állapította meg, hogy nem kiküldetésben végezte a munkát, emiatt alaptalanul mellőzte az alperes kötelezését a magyarországi garantált bérminimum megfizetésére. A felperes érvelése szerint a kiküldetési irányelv 2. cikk (1) bekezdése alkalmazható volt, mert korlátozott ideig a szokásos munkavégzése, azaz Magyarországon kívüli más tagállam területén, cégnév4ben látta el a munkáját az alperessel történt megállapodás alapján.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[18] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Előadta, hogy a fellebbezés nem felelt meg a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja szerinti tartalmi követelményeknek, mivel a felperes nem adta elő, milyen anyagi vagy eljárási jogszabálysértésre hivatkozva kéri az elsőfokú ítélet megváltoztatását. Nem konkrét jogszabályhelyeket és tényeket jelölt meg, hanem pusztán az álláspontjára hivatkozott, a jogalap és ahhoz kapcsolódó indokolás mellőzésével. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem volt lehetőség.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[19] A felperes fellebbezése alaptalan.

[20] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta a bizonyítékok helytálló értékelésével, megfelelő jogkövetkeztetések levonásával érdemben megalapozott döntést hozott. Az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében foglaltaknak teljeskörűen eleget tett, az általa kifejtett indokolással a másodfokú bíróság egyetértett, ezért annak megismétlését mellőzte.

[21] A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltak alapján nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

[22] A felperes a fellebbezése tartalma szerint a bizonyítékok téves értékelését állította azzal, hogy a kiküldetési irányelv szabályai alkalmazandók, mivel korlátozott ideig végezte a munkát Németországban, a szokásos munkavégzése helyétől eltérő helyen. Érvelése szerint a németországi munkaterületen irányadó minimálbér összegén felül megillette a magyarországi garantált bérminimum is.

[23] A felperes fellebbezésében előadottak alapján nem volt lehetőség a Kiküldetési Irányelv alkalmazására. A kiküldetés ugyanis kizárólag egy adott jogviszony keretein belül értelmezhető, amikor átmenetileg a szokásos munkavégzési helytől eltérő, más munkahelyen történik munkavégzés.

[24] Jelen perben azonban a felperes foglalkoztatására nem Magyarországon került sor azzal, hogy korlátozott ideig Németországban végez munkát. A jogerős közbenső ítéletben kifejtettek szerint, a felek szóbeli megállapodása arra vonatkozott, hogy a felperes az alperessel fennálló munkaviszonyában Németországban, cégnev⁴ben fog munkát végezni. Az ennek megfelelő foglalkoztatásra sor is került 2018. március 2. és 2018. március 19. között. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen tekintette irányadónak azt, hogy a felperes alperesnél történő foglalkoztatására nem kiküldetés keretében került sor, a munkaviszony célja a németországi munkavégzés volt.

[25] A fellebbezésben előadottak alapján nem volt lehetőség a Németországban irányadó munkabérhez képest további munkabér megállapítására, illetőleg a magyarországi foglalkoztatási jogviszonyra irányadó, minimálbérre vonatkozó rendelkezések alkalmazására sem. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279.§ (1) bekezdése megsértése nélkül helyesen állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította a németországi minimálbértől eltérő, illetve a bruttó összegnél magasabb összegű munkabérre vonatkozó megállapodást, ezért a németországi minimálbér alapján meghatározott marasztalási összeg megváltoztatására nem volt lehetőség.

[26] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokaira tekintettel – helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[27] A felperes a fellebbezési eljárásban pervesztes lett. A másodfokú bíróság a fellebbezett pertárgyérték összegét a keresetben meghatározott 1.178.205 forint és az elsőfokú ítéletben meghatározott 658.275 forint különbözeteként 519.930 forintban határozta meg. Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében perköltségigényt érvényesített.

[28] A fentiekre figyelemmel a fellebbezett pertárgyérték alapján a másodfokú bíróság 10.000 forintban állapította meg az alperest megillető másodfokú perköltség összegét az IM rendelet 3. § (5) bekezdése alkalmazásával.

[29] A fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésén és 46. § (1) bekezdésén alapult. A másodfokú bíróság az 519.930 forint fellebbezett pertárgyérték alapján határozta meg a felperest terhelő fellebbezési eljárási illeték összegét, figyelemmel arra, hogy a felperes munkavállalói költségkedvezményre nem volt jogosult.

[30] A másodfokú bíróság tájékoztatja a feleket, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételi számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[31] Az eljárási illetékre és a fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdésén, 46. § (1) bekezdésén és 78. § (4) bekezdésén alapult, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2a) bekezdésére.

[32] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2023. április 11.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró